

КОЛЕДНА ПРИКАЗКА

В една хубава нощ срещу Коледа светът отново се готвел да отпразнува светлия празник. В тази нощ греели чудни звезди, валели снежинки, еленчета подрънквали с медни звънчета...

Но имало едно единствено лошо нещо в тази нощ. И това било злата вещица Девила, която искала да развали Коледата. Изпълнена със злоба, тя пунала всичката си тъмна сила в действие с едничката цел да развали, съсипе, унищожи хубавия празник и с него - всичко добро. Яхнала своята реактивна метла, тя летяла ли, летяла... И всичко помитала по пътя си - звезди, дървета, елени, снежни човеци... И постепенно светът ставал все по-мрачен и зловещ... И в този мрачен свят всички забравили за Коледа, вече никой и не мислел за нея, душите на хора и животни били свити от студ и ужас.

Не щеш ли, в последния момент, преди всичко да помръкне, се появил спасител - Храбрият Ловец Христо. Ловецът имал огромно, добро сърце, пълно с любов и състрадание. Но колкото и да бил добър, той първо трябвало да се пребори със Злото. Той си имал мисия и тази мисия била да спаси Коледата. Само той можел да го направи.

Ловецът насочил своя вълшебен лък към зловещата вещица Девила и стрелял. Вълшебната стрела уцелила вещицата и тя мигновено изчезнала, изпарила се, сякаш никога не я било имало. В същия този момент злата магия на Девила се развалила и всичко се върнало на своите места - звездите, елхите, снежният човек, еленчетата... Камбаната на църквата забила, църковният хор запял ангелски песни, звездите на небосвода засияли, хората се усмихнали радостно, сърцата на всички запреливали от любов и щастие.

Върнали се мирът и щастието на земята. И всички земни жители заедно отпразнували една щастлива Коледа.

Никой дори не забелязал, че заслугата за това била на Храбрия Ловец Христо. Но той така и така бил достатъчно щастлив и доволен от успешно завършената мисия. А и си имал и още много работа - още велики дела го чакали.

*Приказката е от Арт-работилницата за приказки, автори: Димитър, Иво, Ивон, Тодор

/1-ви и 2-ри клас/, обработка: Роса Агнита (Пенка Барозова)

БЯЛА МЕЧТА

Бяла утрин, в бяло обвита -
с коледен пресен снежец -
Като истинска коледна приказка,
пълна с много надежда, с копнеж...

Бели улици, бели площади,
бели дървета и храсти, коли...
И е толкова чисто и бяло! -
Бог с Коледен сняг ни дари!

И душите по-чисти ще станат,
ще светнат, ще се обновят...
С нови надежда и обич и вяра
Рождество ще настъпи във нас.

Бяла утрин, в бяло обвита,
бяла Коледа, бяла мечта...
И на бяла шейна по пъргина
Рождество иде с добри чудеса...

Роса Агнита (Пенка Барозова)

Части от "ПРИКАЗКА ЗА ИМЕТО "БЪЛГАРИН""

(по древна легенда, преразказана от Роса Агнита - Пенка Барозова)

Живяло някога, в много далечни времена, в подножието на високите Памирски планини, в древната страна Берсилия, сред многото племена по тези земи, и едно племе на високи, красиви хора.....

Градовете на тези хора процъфтявали и привличали погледите на съседни и по-далечни племена, които кроели планове как да заграбят земите и богатствата им и да крадат за жени красивите им девойки...

Веднъж грабителите нападнали няколко къщи в един от градовете на берсилите, но били отблъснати и прогонени от храбрите му защитници. Грабителите успели да вземат със себе си малко монети и бижута, и едно бебе, което спяло в люлката си....

Великата Богиня-Майка приела образа на сърна и отишла при детенцето. Погледнала го с благите си очи и то ѝ се усмихнало. Близнала го по лицето, измивайки сълзите му, и то ѝ загукало. Откачила го от клона и го понесла към новия му дом - в една планинска пещера, направила му легло от шума и трева и го сложила там...

Така детенцето се сдобило с втора майка - Вълшебната сърна - и израсло силно, мъдро и добро, а очите му имали погледа на благите майчини очи. Момчето се нарекло "Син на сърна" или Авитохол...

Като пораснал достатъчно, Сърната го завела до родното му племе, за да изпълни мисията си. На сбогуване, като се прегърнали, тя му предала божествена сила, която щяла да му бъде нужна за живота, който го чака....

След 300 години на земята дошло време и Авитохол да си отиде от този свят. Около смъртния му одър се събрало многолюдното му семейство. Тогава попитали Авитохол как ще се нарича народът му. И той им дал името "българи", което означавало "благих, добри хора"...

Затова и аз реших да преразкажа легендата за Авитохол - за да знаем и помним, че ние, българите, като потомци на Сина на Сърната, сме благи и добри, мъдри и благословени за велики дела. Били сме и сме под покровителството на Божествени светли сили и сме неразривно свързани с природата, откъдето черпим живот, сила и мъдрост.